

Haastattelussa **PANSSARIJUNA!** (oikeasti)

sähkö ...vuodesta 1975! — sanomat

3 / 2019

Tässä lehdessä

- 3 Skillan kesätappo*
- 4-5 Haastattelussa Panssarijuna*
- 6-7 Metsäretki*
- 8-9 Sähkömies*
- 10 Tek terveiset*
- 11 Tarinoita teekkarin elämästä*
- 12 Sähkökillan ilmainen renkaiden vaihto*
- 13-15 Noin seitsemän päivää Italiassa*

Kuvat:

Etukansi: Santeri Suomala

s2, s4, s11 Sofia Finn Virtanen

s3 Juhani Takatalo

s6-7 Akseli Kolari

s12 Marja Vilkkö

s13-14 Kristian Osara

Takakansi: Jarkko Rytönen

Skillan kesätappo

Lari Leino

Tampereen yliopiston Sähkökillan kesätapaamista, eli tuttavallisemmin kesätappoa vietettiin tänä vuonna kesäkuun viimeisenä viikonloppuna ja vuoden 2018 Ikaalisten harhahypyn jälkeen oltiin palattu Kangasalan kaupungin tiluksille, muttei kuitenkaan sinne ”perinteiselle” Sahalahden Rantasaunalle, vaan Tampereen seudun tai ainakin Hervannan kampuksen kiltujen suosituimpaan kesätappopaikkaan, Vallitun leirikeskukseen. Kangasala on tosi kiva kaupunki kesätappoilla, koska se on lähellä Tamperetta ja Vallitun leirikeskus oli vieläpä niin lähellä Hervantaa, että uskaliaimmat tietotekniikan opiskelijat saapuivatkin sankoin joukoin houkuttelemaan meitä sähköön opiskelijoita muun muassa vaihtamaan titelle, menemään töihin ja muuttamaan Tupsulaan. Onneksemme olimme hankkineet lappeen Rannan sähköltä (Sätky <3) autollisen apuvoimia, jotta skillan suvisurmaksikin kutsutun tapahtuman sähköläiskiintiö ei olisi laskenut liian alhaiseksi.

Kesätappomme alkoi tänäkin vuonna perinteisesti perjantaina jo iltapäivästä innokkaimpien hypetettyä tapahtumaa vuolaasti jo usean päivän tai ainakin viikon ajan. Jo ennen tapahtuman virallista alkua keskustelu killan kanavilla ja viestiryhmissä kävi kuumana sisältäen perinteistäkin perinteisempiä kesätappo-aiheita, kuten esimerkiksi: pukeutuminen/pukeutumattomuus

kesätappoa varten, kesätappoon siirtymiskeinot: paikalle saavuttiin autoilla, bussilla, moottoripyörällä ja kävellen (!) sekä aiempien kesätappojen ja kaikenlaisten kesään tai tappoihin liittymättömien tapahtumien muistelu.

Olin vastuussa paikkojen avaamisesta Vallitun leirikeskuksessa ja saavuttuani paikalle yllätyin iloisesti leirikeskuksen laajuudesta. Parkkipaikalta oli rantaan ainakin nelisensataa metriä, joten saunalle lähtiessä oli kannattavaa varata mukaan noin kolmen tunnin edestä syötävää ja juotavaa. Nukkuminen täällä tapahtui pääosin erillisissä mökeissä, mutta kyllä paikalla oli myös telttamajoittujia ja poistuivatpa jotkut taposta myös liiemmin nukkumatta. Riippumatossa ilman makuupussia nukkuminen kylmässä Suomen kesäyössä ei myöskään kuulemma ollut hirveän miellyttävä kokemus.

Kesätapossa tapahtui kaikenlaisia spektaakkelimaisia asioita, kuten uintia haalarit päällä ja ilman, lukuisia seurapelejä sekä paljon grillailua ja saunomista moniin eri vuorokauden aikoihin. Itse kävin ainakin lauantain ja sunnuntain välisenä yönä joskus aamukahden jälkeen saunassa. Luultavasti unenpuutteesta johtuvista syistä muistikuvani kesätapon tapahtumista ovat kuitenkin hieman utuiset. Onneksi kilta tarjosi kesätappoon osallistujille terveellistä aamupalaa ruisleipien muodossa. Kesätaposta poistumista hankaloitti hieman ainoalle mökkitie-kokoluokan tielle kaatunut mänty, mutta siihenkin saatiin sahattua auton mentävä aukko.

Kuten niin moni tapahtuma, myös kesätappo on oppimistilaisuus. Itse opin tämän vuoden kesätapon aikana ainakin, ettei saa olettaa asioiden tapahtuvan, niin kuin ne ovat aiemmin tapahtuneet vaan että joskus hyvä myös uudistaa perinteitä ja sopeutua uusiin toimintamodeihin. Ja vaikka aamuöiset keskustelut ovatkin usein niitä kaikkein antoisimpia ja hedelmällisimpiä, joskus kannattaisi vain mennä kiltisti ajoissa nukkumaan sillä univelka kantaa pitkälle eikä väsyneenä jaksa hoitaa lupaamia hommia kunnolla.

Priorisoimaan en kuitenkaan vielä oppinut, koska kirjoitan tätä juttua, vaikka opiskella pitäisi. Mutta jääpä ensi kesätappoonkin sitten jotain opittavaa

-Larbis

Panssarijuna upotti Estonian uudestaan

Panssarijuna esiintyi 28.9. Kulttuuritalo Telakalla. Samana iltana Estonian uppoamisesta tuli kuluneeksi 25 vuotta. Keikka alkoi *Estonia*-albumin *Avo Pihti*-kappaleella ja soittimet ja soittajat lainehtivat kuin myrskyisät aallot. Jotain pahempaa oli vielä tulossa, kun kuulin solisti Johnny Witun sanovan ”Tervetuloa Estonian kyytiin!” ennen uutta kappaletta. Luulin olevani vain Kulttuuritalo Telakalla, mutta olimmekin ostaneet liput Estonian kyytiin. Laivalla kerkesi tapahtua monen moista, mutta yleisöä ei tuntunut haittaavan, kun esiintymistä rakastava Johnny Wittu sai kaikki sekaisin *Huumeluolan* ja *Perusturvan* aikana. Esityksen aikana mieleni lainehti kappaleiden mukana, ja kerkesin tuntea kaikki tunteet, jotka oli mahdollista edes tuntea.

”Astutaan syvälle sinne teräshirviön uumeniin ja annetaan aaltojen kääntää se”, huudahti Johnny Wittu ja yhtye alkoi saattaa meitä keikan loppuun nimikkokappaleen *Estonia* avulla. Nyt olisi päätöspysäkki tulossa.

Yleisö lainehti hiljaa ja aavistin vaaran tulevan. Tuijotin ikuisuuteen, kunnes kuulin naapuripöydästä kuiskutusta, että tämä on surullinen biisi. Sitä se kyllä on, mutta en ole vielääkään monen kuuntelukerran jälkeen keksinyt mitä tunnen *Estonia*-kappaleen aikana. Sentään se ei ole tullut vielä uniini.

Panssarijuna on helsinkiläinen traumabluesia soittava yhtye.

Genre vaihtelee myös countryn, punkin, folklin ja rillumarein välillä.

Yhtye koostuu neljästä jäsenestä (kuvassa vasemmalta oikealle): Hank Lindqvist, Johnny Wittu, Charlie Wittu, Bud Spender.

Usein kappaleissa lauletaan traumatisoivista aiheista, mutta mukaan mahtuvat myös lomamangot ja perusturvat.

Kappale päättyi ja tuntui vain tyhjältä. Yhtye kipusi pois lavalta ja kertoi tulevansa ilahduttamaan meitä yleisön keskelle. *Hullu Ja Epänormaali*-kappaleen saattamana he kiersivät yleisön keskellä ja syvällä meren pohjalla ollut mieleni ponnahti takaisin pintaan välittömästi. Kappale sai minut muistamaan, että ostin kotiin Pirkka juustoa, mutta maailmani ei onneksi romahtanut siihen. Yleisö taputti ja lauloi yhtyeen mukana. Kaikki huoleni katosivat ja olimme taas Kulttuuritalo Telakalla. Traumaattinen keikka päättyi iloisesti!

Haastattelu:

Mistä saatte ideat biiseihin?

Johnny Wittu: Luonnosta. Läheisten ihmisten elämästä. Tv-sarjat, maailman kulttuurin klassikoista, eksistentiaaliset kysymykset.

Bud Spender: Nyt palataan takaisin luontoaiheisiin.

Hank Lindqvist: Arjesta ja työelämästä, tuli muutama kappale mieleen neljännellä levyllä.

Charlie Wittu: Tiivistäen elämästä.

Panssarijunan kappaleet käsittelevät usein aika hurjiakin aiheita. Esimerkiksi Hermomyrskysignaali tulee välillä uniini, josta yhtyeen jäsenet olivat kiinnostuneita.

JW: Millanen uni se on? Leikattiinko siinä se pää irti?

Mun vanhemmat mestattiin siinä unessa.

HL: Voi jessus sentään.

JW: Mä tykkään siitä biisistä paljon. Se oli yksi sateinen kesä Kurussa. Meillä oli sellainen Jugend huvila Näsijärven rannalla ja luin tota Suomen rikoslakia 1800 luvun lopulta, ja silloin laissa oli mestaus ja siellä kerrottiin, miten se tulee suorittaa.

Ei oo keskellä Senaattoria.

JW: Ei oo, se piti suorittaa siellä vankilan pihalla. Ei julkista mestausta niin kuin Handmaid's talessa niin ku Gilead suorittaa näytösmestauksia. Ja kyllä kai niitä tehdään edelleen tietyissä maissa maailmassa, mikä on kauheeta.

Tässä välissä selvää, että yhtyeen jäsenten tuttavilla ja osalla heillä itsellään on Suomen lakikirja kotona eri vuosilta.

JW: Niin ajatelkaa, meillä kaikilla on ollut perhettä venäjän ja ruotsin vallan aikana ja todennäköisesti keskiajalla jossain päin Suomea. Se on mieletön ajatus. Millaisia ne on ollut? Oks ne soittanut musaa silloin?

Mikä on ollut vaikein biisi tehdä?

HL: Tää on hyvä kysymys. Nyt mietitään lähtökohtia.

JW: Estonia, koska lupasin etukäteen Satakunnan Kansassa, että aion kirjoittaa levyn Estoniasta. Se on niin naurettava haaste, ja kun sanon sen julkisesti, niin nyt se on pakko tehdä. Ja se että se on nimibiisi, niin sen on parempi onnistua. Ja onnistui aika hyvin ja sitä keikoilla pyydetään edelleen.

JW: Vaikka lopulta sekini oli määrätietoinen tapahtuma, mutta kyllä siihen joutui töitä tekemään.

JW: Estoniasta feattaa Risto Ylihärällä uruissa ja hän tulee nyt soittamaan ekaa kertaa meidän kanssa lavalla Estonian.

Missä on ollut paras keikka?

HL: Monia, Naamat 2015 tai 2014. Se oli ihan mahtavaa. Soitettiin ladossa ja olin hereillä ollut yli vuorokauden. Tulin päivää aikaisemmin sinne ja makasin suuren puun alla vähän niin kuin puoliksi unessa ja menin siitä suoraan lavalle. Sitten tuli Jussi banjon kanssa ja kaikki meni ihan hulluksi. Yleisö oli siinä heti. Ja se miljöö maatilalla soittaa oli jotain.

BS: Jättimaan keikka oli kans aika hauska.

JW: Tämmöset maakunta festarit on toimineet meille tosi hyvin,

Jännittääkö esiintyä?

BS: Kyllä, yleensä.

HL: Silloin kuin pitää tehdä jotain mikä ei oo aivan hanskassa.

CW: Eli aina!

JW: Mä rakastan esiintymistä.

Vinkki esiintymisjännittämiseen:

JW: Kannattaa opetella hyvät kommunikointi- ja viestintätaidot. Niillä pääsee elämässä tosi pitkälle, kun osaa vakuuttaa toiset siitä suosioista. Ja sähköteekkareille mä sanoisin, niihin kommunikointi taitoihin kannattaa kiinnittää huomiota ja silloin sä etenet johtajaksi. Ne on ihan opeteltavissa olevia asioita.

Mikä on parasta Tampereessa?

HL: Tää alue.

JW: ihanat ihmiset, aktiivinen musaskene, kaiken helppo saavutettavuus. Hämeenkadulla oli aina tuttuja vastassa, tai ainakin tuli silloin aikasemmin.

CW: Hyvät kirpparit.

Kumpi tuntuu paremmalta, ohut vai paksu sähkö?

HL: Nyt pitää tarkentaa.

BS: Ei pidä tarkentaa. Ohut sähkö.

HL: Niin kolmivaihe vai kaksivaihe?

JW: Paksu, koska siinä on enemmän energiaa. Energian saanti, sillä ratkaistaan ilmastomuutos, kun saadaan päästöttä energiaa.

Menetekö ikinä taajuustasolle?

JW: Kyllä, keikoilla varsinkin.

HL: Silloin kun leikkii synien kanssa, niin se taajuuden etsiminen on hauskaa.

BS: Kyllä, näin on käynyt.

Onko parempi mennä ylöspäin vai alaspäin?

JW: Ylöspäin tietenkin. Koko elämä ja ihmiskunnan historia on ihana matka ylöspäin, välillä käydään alaspäin, mutta pääsuunta on ylöspäin.

CW: Alaspäin pääsee nopeempaa.

HL: Tasurit vai vajarit, toi on vähän niin kuin sama kysymys.

BS: Elämän suuria kysymyksiä.

Oletteko kuulleet Rypätään-juomalaulupelistä?

HL: Ei olla!

BS: Kuultaisiin mielellään!

Kuultuaan pelisäännöt, yhtye riemastui.

(Ohjeet löydät sivun alareunasta)

JW: Wau. I like this game.

HL: Sitten joku joutuu juomaan yhen kertsin verran, huh huh.

JW: Me lähetetään lämpimiä terveisiä Tampereen sähköteekkareille tälläsen kulttuurielementin keksimisen ansiosta. Tää on meille suuri kunnia.

HL: Pelasin vastaavaa peliä viinin kanssa, se ei päättynyt hyvin. Tosi nuorena siis.

BS: Nään ton kauhun sun silmissä.

Mikä on lomamango?

BS: Se ei ole nyt mukana. Mutta se on myös fyysinen asia.

HL: Löysin sen Tokiosta musiikkiliikkeestä. Biisi oli jo kuitenkin olemassa, joten ajattelin, että se ois hyvä lahja.

JW: Se biisi synti sellasen pitkän, vähän kuivan biisikauden jälkeen. Tuntu siltä, että oks tää mun taito taas hukassa, mut sit mä tein sen sillain ja siitä tuli tosi hyvä.

Miten saa hikan pois?

JW: Hengittämällä ulospäin yhdeksän kertaa.

Rypätään-juomalaulupelin ohjeet:

Toimitus suosittelee!

Peliin tarvitaan 2-n määrä pelaajia. Kuunnellaan Panssarijunan Rypätään-kappaletta, jossa sana "rypätään" toistuu n kertaa. Ensimmäinen pelaaja aloittaa juomisen, kun "rypätään" lausutaan ensimmäisen kerran. Juominen pitää lopettaa heti, kun "rypätään" lausutaan uudelleen, jolloin juomisvuoro siirtyy seuraavalle pelaajalle. Seuraava pelaaja jatkaa juomista, kun "rypätään" lausutaan taas, ja taas edellinen pelaaja lopettaa juomisen. Tätä vuorottelua jatketaan, kunnes laulu loppuu. Pelin voittajan voitte päättää itse. Voittaja voi esimerkiksi olla se joka joi eniten tai sai viimeisen vuoron juoda. Peliä voi pelata millä tahansa juomalla. Suositeltu neste kuitenkin on max 5,5% alkoholituote tai alkoholiton juoma. Tarvittavien juomien määrä vaihtelee pelaajien määrässä riippuen

Kuvareportaasi Makkarajärveltä

Akseli Kolari

Aina ajoittain tekee mieli lähteä luonnon keskelle, kauas betonitalojen pitkistä varjoista. Päiväretkeä varten ei kuitenkaan ole tarjolla autoa, ja bussikin kulkee hieman huonosti. Ugh, täytynee siis jäädä kotiin katsomaan Netflixiä... Vai voisiko lähistöltä sittenkin löytyä paikka, missä seikkailla?

Vaikka aamuyöstä Hervannan eristynyt sijainti saattaa hieman harmittaakin, on se retkeilymielessä mitä mainioin! Suolijärven miellyttävän, mutta harmillisen suosituksen, luonnon lisäksi löytyy eräs hiljaisempi retkikohde, nimittäin Makkarajärvi! Hieman syrjemässä olevan sijaintinsa ja

pienempien polkujensa vuoksi alue on loistava paikka eristäytyä muusta maailmasta hetkeksi.

Täysin yksin ei Makkarajärvelläkään saa olla, mutta väkeä on silti huomattavasti vähemmän kuin Suolijärvellä. Erityisesti alueella törmää koiran kanssa liikkujiin, joista yllättävän moni kävelyttää koiraansa vapaana. Mitään inhottavia kohtaamisia ei kuitenkaan itselle ole tullut vastaan, joten asia ei itseäni ole sinänsä haitannut.

Suoritimme retkikunnan kanssa retken Makkarajärvelle eräänä hieman tihkuisena lauantaina. Toivottavasti kuvat innostavat retkeilemään!

Alueella on yllättävän paljon pitkospuita, välillä tosin hieman turhissakin kohdissa

Älä tee näin! Elävästä koivusta kaarnan repiminen ei kuulu jokamiehen oikeuksiin!

Kokkailu onnistuu kätevästi trangialla. Retkikuntamme hyödynsi kokkailuissaan myös risukeitintä, joka on ihan pätevä peli sekin. Metsässä tehty ruoka maistuu paskemmankin kokin tekemänä todella hyvältä. Kuvassa toimittajan henkilökohtainen retkisuosikki, lohikeitto.

Makkarajärvellä voi halutessaan uidakin. Veden lämpötila oli retkikunnan seikkailun aikana noin 4 astetta.

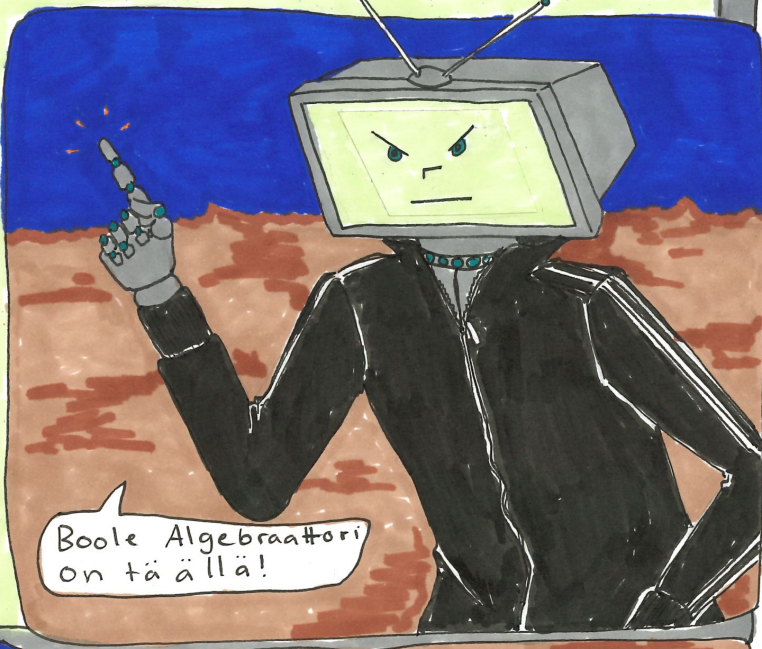
SÄHKÖMIES

Kuvitus ja tarina:
Sofia Finn Virtanen
Muusa: Aurora Kaaja
Santeri Suomala

III / IV

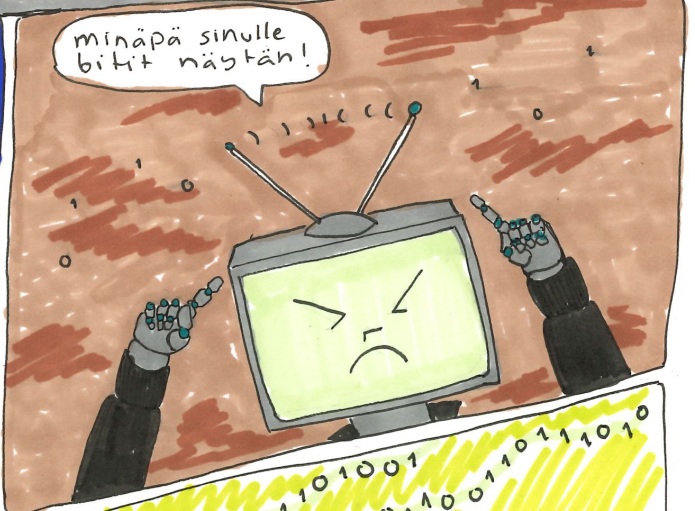
Eipäs hoppuilla
Koneistaja!

Boole Algebraattori
on täällä!

Mitä
sinä
bitin-
pyörit-
telijä
siinä
mesoat?

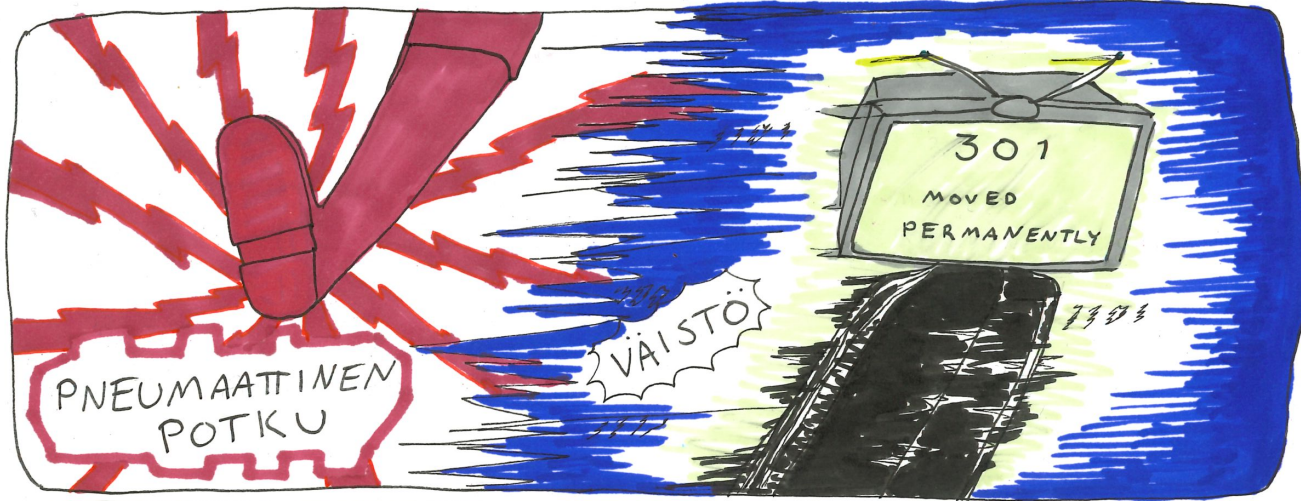

minäpä sinulle
bitit nästän!

Opa siitä...

110100111010011101001
100110111001010010111011011101
100111000101100111001010011101
1001111000101100111001010011101

BITTIBLÄJÄYS

PNEUMAATTINEN
POTKU

VÄISTÖ

301
MOVED
PERMANENTLY

KÄYTTÖLIITTYMÄ
KUMAUS

AUGH!

Sähkömiehes!
Koneistaja on
voitettu!

Mutta miten käy
fuksien?

Jatkum seuraavassa
osassa...

Heipähei!

Taas on koulu lähtenyt käyntiin ja ensimmäinen periodi alkaakin olla jo loppuillaan. Toivottavasti TE Kaikki fuksit ja myös vanhemmat tieteenharjoittajat olette pysyneet syksyn rientojen mukana. Uudet opiskelijat ovat varmasti jo huomanneet kuinka huimasti TEK on ollut tapahtumissa mukana ja piristämässä teidänkin syksyisiä päiviänne.

Olemme saaneet alustavaa dataa uusista TEK-jäsenistä. Paperille täytettyjä jäsenlomakkeita saimme hurjat 89 kappaletta, ja tähän voimme lisätä vielä internet-lomakkeen täyttäneet henkilöt. Kyseinen määrä on todella hyvä, kun verrataan sitä kaikkiin aloittaneisiin (noin 100). KIITOS TEILLE! Jos et ole vielä jäsen, käy siis liittymässä jäseneksi osoitteessa <https://www.tek.fi/fi/liity-jaseneksi>. Vaihtoehtoisesti voit tulla nykäisemään minua hihasta tai olla muuten yhteydessä.

Pysykää hereillä TEKIn eri tilaisuuksien osalta, sillä niistä löytyy ajankohtaisia asioita ja hyviä tarjoiluja. Ensimmäinen TEK-akatemian luento pidettiinkin 19.9. ja aiheena oli sijoittaminen ja säästäminen. Hyvää settiä! Muistakaa myös lukea TEK-lehteä joka kilahtaa silloin tällöin postiluukusta ja käykää tutustumassa jo esittelyssä mainittuihin vakuutusuihin!

<https://www.tek.fi/fi/jasenyys/jasenedut>

Syksyisin terveisin,
Skillan TEK-jäbä
Jukka Johansson
TG: @Zukkimusfilms

Tarinoita teekkarin elämästä

Kalle Luotola

Osa 3

Oli torstai aamu. Orientaatioviikko oli tullut puoliväliinsä. Katsoin jääkaappiini, mutta se ammotti tyhjiyttään kuin Isometsän jäähalli Ässien kauden viimeisessä kotipelissä. Vain eilisillalta jäänyt rommicola antoi jääkaapin sähkölaskulle syy. Ajattelin, että aamukahvi voisi tehdä hyvää, mutta edes sitä ei löytynyt koko asunnosta. Rotat olivat varmaan viimeisetkin kahvinpurut löytäneet ja syöneet. Paluu opiskelijan arkeen oli iskeytynyt kasvoilleni kuin tuhat voltia. Porukoilla vietetty kesä oli saanut haihtumaan mielestä elämän realiteetit ja perus elintarvikehankinnat olivat unohtuneet. Onneksi kiltahuoneelta sai kahvia ja huomasin, että V8-koneeni alkoi pikkuhiljaa pääsemään käyntiin. Jäin odottamaan kiltahuoneelle, että fuksiryhmäni pääsisi pois luennolta ja saisin vihdoin laittamaan murkinaa masuuni. Mielessäni mietin, että heillä on edessään huikeat opiskeluvuodet. Lounaan jälkeen kiersimme vielä parit kerhotilat, tärkeimpänä näistä HENTAL:n kerhotila, ja sitten lähdin valmistautumaan iltaan. Ajattelin poiketa varmuuden vuoksi Alkon kautta, koska ikinä ei tiedä mihin tie vie. Ihailin Alkon herkullisia olut- ja viskituotteita mutta muistin taas elämän realiteetit kesän jälkeen. Kesällä vielä, kun olin töissä, oli rahaa vähän panostaa alkoholituotteisiin, mutta nyt nöyränä poikana kyykistyin Alkon alahyllylle ja poimin Gambina-pullon mukaan. Vaikka viimeisin palkka oli vielä tulematta, niin päätin varustautua tulevaan, sillä talvi Tampereen Hervannassa on kylmä ja kostea. Menin kotiin viemään ostoksen jääkaappiin ja lähdin koululle auttamaan iltatapahtuman järjestelyissä.

Suolijärven rannalla sain tehtäväksi makkaranpaiston, mikä oli itselle hyvin mieluisa nakkii. Siinä ihmisen mieli jotenkin rentoutuu, kun saa katsella makkaran kypsentyvän ja järven aaltoilua horisontissa. Makkaranpaisto oli rentouttavaa siihen asti, kun KorKin fuksivastaava huusi fukseille, että ilmaista TEK-makkaraa jaossa. Siinä kainalot kastuivat ja hiki

virtasi, kun aloin ruokkimaan toistasataa fuksia grillillä, johon mahtui vain kaksikymmentä makkaraa. Itselläniikin alkoi siinä nälkä kasvamaan ja verensokerin laskusta johtuen ryhtyi käteni tärisemään. Tilanne eskaloitui siten, että yksi makkara käsien tärinästä johtuen tippui maahan ja jouduin uhrautumaan ja syömään sen. Aamulla tämä uhrautuminen kostautui. Muut makkarat kuitenkin kävivät hyvin kaupaksi. Makkaranhaju oli kuitenkin tarttunut minuun melkein pysyvästi, ja vannoin mielessäni, etten enää tänä vuonna syö makkaraa. Tämänkin lupaus kesti tosin kaksi päivää. Tämän fuksi-invaasion ansiosta makkarat oli pian paistettu ja tapahtumakin läheni loppuaan. Ajoin auton Keittohovin parkkipaikalle ja yritin pestä makkaranhajun itsestäni pois, siinä kuitenkin onnistumatta. Olimme saaneet kuningasidean lähteä tutustuttamaan fuksiryhmäämme teekkarisaunan saloihin. Kun saavuimme saunalle, oli meno siellä parhaimmillaan. Korvakin oli saapunut paikalle. Ihmiset olivat juovuksissa ja kaikilla oli hauskaa. Päätin itsekin vetää rynnäkkökännit ja katsoa, mitä tapahtuu. Keväällä hankkimani tuloskunto oli kuitenkin kesäaikana kadonnut ja kävi niin kuin usein rynnäkkökännien kanssa käy, nopea nousu ja vielä nopeampi lasku. Aluksi oli hauskaa, ja aloin taas päästä opiskelijamoodiin. Pingispallot ja juttu lensi sekä tuttavია löytyi kaikkialta. Nälkä ja lasku saivat kuitenkin mielialani maahan ennenaikaisesti. Haalarieni taskuissa on varmaan reikä, sillä en löytänyt kolikon kolikkoja taskuistani, enkä voinut ostaa pizzaksi kutsutta einespommia. Tai sitten samat rotat, jotka olivat verottaneet jo kahvikantaani, olivat päässeet kolikoihinkin käsiksi. Suuri näläntunne vatsassani aloin taivaltamaan kohti vihreämpiä laitumia eli kotia kohti. Kotimatalla muistin, etten ollut käynyt taaskaan päivällä ruokakaupassa asti, ja ruokaa ei löydy. Aamulla taas sama rumba jatkuisi. Vielä neljä vuotta jäljellä...

Skillan ilmainen renkaiden vaihto

Roope Raisio

Hervannan kampuksen etunurmikolla järjestettiin Sähkökillan toimesta keväällä ilmaisia renkaiden vaihtoja. Ideana oli houkutella teekkareiden keskuuteen tavallisia kuolevaisia tarjoamalla sitä mitä järjestötoimijat tekevät parhaiten, ilmaista työvoimaa. Kun kiinnostuneiden määrä oli huipussaan, saatiin paikalle myös autoliikkeitä, latausalan asiantuntijoita, useampi ICT-tiedekunnan proffa ja itse dekaani! Aurinko suosi ja muutamia koeajeluitakin nähtiin. Paikalla oli sähköautoja niin Teslalta, BMW:lta, Hyundailta, Nissanilta kuin Renaultilta. Yksityiset vierailijat toivat sähköautoja paikalle enemmän kuin meillä oli näytillä, ja kiinnostusta tapahtuman uusimiseen on ollut hurjasti, joten päätettiin järjestää tämä myös uudestaan!

Pyritään siirtämään tapahtuman painoarvoa vielä enemmän sähköautojen, lataustekniikan

ja myös uusiutuvan energian suuntaan. Joka tapauksessa tapahtuman kasvattaminen on tähtäimessä. Ehkä tästä saadaan vielä isompi messu Tampereen yliopistolle?

Kiinnostaisiko sua lähteä mukaan tekemään tällaista hyvän mielen tapahtumaa vielä tänä vuonna tai ehkä haluaisit osallistua tekemiseen järjestönne kesken? Ota yhteys Sähkökillan hallitukseen!

Kiitos vielä viime vuoden sponsoreille!

AUTOTALO
ampeeri

eParking.fi

SÄHKÖISTÄMME
LIIKENNETTÄ

NOIN SEITSEMÄN PÄIVÄÄ ITALIASSA

Aurora Kaaja

Korviini kantautui huhu neljän skiltalaisen hauska formulamatkasta. Eräänä maanantaina hieman haastattelin näitä ystävyksiä kiltahuoneella ja kirjasin kuulemani tarinat muistiin. Muistiinpanoistani syntyi tämä räiskyvä juttu.

Moi! Kävitte siis syyskuun alussa porukalla Italiassa. Kertokaa, miksi te lähditte matkalle?

Petri: Tarvittiin Krisun kaa kaks henkilöö rahottaa meidän matka. Ja Krisu tarvii aina kauheen ryhmän, ku se ei haluu mennä kahdestaan mihinkään.

Ellis: Sit sä pistit Julian mukaan...

P: Mä tiesin, et te [Ellis ja Julia] ootte Tspen kaa lähös johki. Sit aattelin, et tää ois kaupunkikohde ja paljon kaikkee lähellä.

Palataanpa vielä ihan alkuun...

P: Kaikki lähti siitä, kun Krisu sanoi mulle, että tekis mieli lähtee kattoon formuloita. Mä olin silloin töissä ja kaks työpäivää siinä katseltiin reissua. Elliksellä oli vähän rampikuumetta...

E: Noi vaan painosti mua, enkä ollu enää varma, haluanko lähteä ollenkaan! Kyl mä sit lähin.

Krisu: Sit meillä oli sellanen pahvinen Kimi Räikkönen mukana. Se löytyi siis TTY:ltä. (Toim. huom. Tampereen yliopiston Hervannan kampus.) Tietotalosta sen printtifirman vierestä.

P: Käytiin siellä kysymässä, että saataisko ostaa se Kimi, kun ollaan lähössä kattoon formuloita. Se tyyppi kerto miettivänsä aamuun. Saatiin lupa, ja pahvi lähti mukaan. Ostettiin Italiasta sille sellanen harjanvarsi tukikepiks, mutta se jäi radan turvatarkastukseen, koska siinä oli alumiinia.

E: Forza Kimi -huutoja tuli aina, ku Kimi oli mukana.

K: Kaksi päivää kuuluisuutena.

4.9. keskiviikko: Matka alkaa!

P: Mentiin junalla ja otettiin matkalla suojakänni.

K: Meillä oli sellanen allergiakoppi...

E: ...niin, koska meillä on kaikilla kova allergia.

P: Krisulla oli formulalippis.

Julia: Eiku se oli semmonen kesähattu!

P: Nii oli! No, juotiin siinä olutta. Sit se konnari tuli, ja pistin oluen hellehatun alle piiloon. Krisulle tuli aivopieru ja yhtäkkiä se repäs sen hellehatun, vaikka olut oli sen alla...

E: Sit se [olut] vaa roiskas sille PSHHh ja alko valuun sinne vereiseen loosiin.

K: Joo sit mä siivosin sitä.

P: Ja sit se haisi se koko vaunu.

Junamatka meni siis oluenhuuruissa tunnelmissa. Entä lentokentällä?

P: Meinattii myöhästyy, ku noi [Ellis ja Julia] haki pizzaa.

J: Ei me kuitenkaa sillee myöhässä oltu, me oltii vaa ne fiksut, jotka ei jonottanu pitkään!

Lentomatka sujui ilmeisesti hyvin. Ryhmä saapui Frankfurtin kautta Milanoon.

P: Mentii taksil majoitukseen. Taksikuski ajo melkein kolarin, koska Ellis alko huutaa!

E: Joku laitto hyvän stickerin [Telegramissa]! Eiku se oli se kuva ku Tsipe ja Pikku-Kalle jäi pöydän alle!

K: Nii oli! Joo ne joutu pöydän alle.

P: Ei voi huutaa pienes autos!

K: Oltais voitu kuolla Kallen ja Tspen takia.

E: Niin, siis sen takia, että ne jäi pöydän alle.

Tässä vaiheessa lähetetään lämpimät terveiset Tspelle ja Kallelle ja siirrytään muistelemaan majoitusta.

E: Airbnb oli räkälä.

P: Ihan sama mihin sä koskit, nii se tippu. Ulkoisesti se oli ihan siisti.

J: Oli se sisäisestäkin siisti, kunnes menit suihkuun...

E: Istuttiin siellä sohvalle ja se vaan meni rikki. Oikeesti vaan istuttiin! Mutta se tapahtu eri päivänä.

Petri, Kimi ja Krisu formulatunnelmissa

Palataan takaisin tähän päivään...

P: Ellis oli juonu koko pullon viiniä.

K: Lähettiin viereiseen baariin. Siellä oli nokkosjuomaa!

Nokkosjuomaa?

P: Se oli siis mojito. Krisu ei tienny, mikä se on.

K: Siinä oli nokkosia!

P: Ja se ei ollu semmonen suomalainen mojito, se oli TEEKKARIMOJITO! Otettiin vielä kaks pulloa viiniä mukaan kämpille.

5.9. torstai: Museossa ja radalla.

E: Meil oli hyvä päivä, ei ollu draamaa ja actionii, mutta noilla jätkillä oli vissii...

P: Italia on paska maa, ei kannata mennä.

E: Pojat meni aika monta kertaa väärrään junaan.

J: Oltiin aina päivät erillään, mikä oli ihan hyvä.

E: Käytiin torstaina Julian kanssa Milanon keskustassa ja nähtiin söpö talo.

J: Ja nähtiin dinoja luonnontieteellisessä museossa. Se oli hyvä päivä!

K: Me lähetti radalle, heh heh! Ei ollu kisoja, mutta sai tutustua paikkaan. Petri osti lippiksen.

P: Sillon juotiin paljon kaljaa suomalaisten kaa. Ja torstaina kaikki bussit oli täynnä, nii mentiin baariin ja kysyttiin, mistä sais taksin. Baarimikon veli heitti meidät Monzaan.

E: Ja mentiin torstainakin juomaan nokkosjuomaa.

J: Käytii toisessakin paikassa ja sielläkin oli tuhdit drinkit!

E: SE [Cosmopolitan] MAISTU ENEMMÄN VIINALTA KU VIINA!

Aivan... Ilta jatkui siis nokkosjuomien ja muiden drinkkien parissa. Siirrytäänpä perjantain puolelle.

E: Perjantai on ihan P@*#! päivä, mentiin Julian kaa museoon, joka oli ihan P@*#!.

P: Mä melkein tukehduin yöllä, kurkku turpos melkein kii.

E: Oli erittäin miellyttävää herätä siihen YÖÖRRHH[-ääneen]. Meinattiin Krisun kanssa kuolla nauruun ja Julia vaan suuttu meille.

J: En saanu nukuttua, ku te nauroitte. Ei se [Petrin] kuorsaus haitannu!

P: Soitin sitte eurooppalaiseen päivystysnumeroon. Siellä sanottiin, että ei tarvi mennä lääkäriin. Päätin kuitenkin mennä lääkäriin. Sain antihistamiinia.

K: Katottiin Starbucksissa tabletilta kisaa, vaikka meillä oli lippu paikan päälle. Siis pöydällä oli tabletti ja sen viressä oli lippu.

P: Sitten lähetti radalle. Kimi ei tullu mukaan, ku oli sadepäivä.

K: Sit tavattiin sellanen brittiläinen mukava tyyppi.

Mitäs muuta tapahtui perjantaina?

J: Hei, tää oli lörssipäivä!

Lörssipäivä?

P: Siis me tilattii Krisun kaa koko porukalle pizzaa Uber Eats -sovelluksesta, ja saatii ihan randomii P@*#!?

E: Se oli papupizza.

P: Sit aateltiin, et tilataan jotain muuta. Katottiin, et hei, tos on pepperonipizza, ja sit tulikin lörssi.

E: Ja kukaan ei syöny lörssiä.

7.9. Lauantai: aika-ajot ja Como.

E: Comojärvellä oli kivaa. ME KÄYTII OFFROAD JULIAN KAA! Yritettii ettii hissi, joka vie vuorelle, mutta päädytti johki huumeikäytävälle! Oikeel puolel oli 20 metrin pudotus, kuulu outoi äänii, siel oli liskoi, oltii menos yöspäin ja sit...

J: Kiivettii sitä IKUISUUS, mut muute Como oli iha jees.

Okei! Mites Krisu ja Petri?

K: Meillä oli Kimi mukana. Keräs katseita paljon.

P: Aika-ajo oli farssi, autot ei ehtiny viimeselle kierrokselle ollenkaa.

K: Mitä me tehti illalla?

E: Ryyppättii.

Suunnilleen tässä vaiheessa Krisu lähti opiskelemaan ja muut jäivät haastatteluun.

8.9. sunnuntai: Kilpailu.

P: Sunnuntaina oli kilpailu. Meillä ei ollu mitään istumapaikkoja, vaan sellaset seisomaliput ja löydettiin sit hyvät paikat, hyvä näkyvyys. Nähtiin, kun autoja meni ohii ja seurattiin screeniltä kisaa. Kisa oli jännä loppuun asti ja suomalainen taisteli voitosta.

E: Siis meillähän ainoos syy lähtee Milanoon oli Lexan synttärät.

Julia ja Ellis lomatusseissa

Lexa?

E: Leonardo da Vinci. 500 vuotta.

J: Juhlistettiin käytännössä koko viikko sitä.

Aivan, miten en heti tajunnutkaan.

J: Sunnuntaina katottiin futispeliä Suomi - Italia. Oltiin yhdessä lähibaarissa kattomassa. Eihän me ees juotu paljoo sillon?

E: Kyllähän me juotiin, ku Krisulla oli seuraavana päivänä krapula.

9.9. maanantai: Krisun paha olo.

E: Me oltiin lähössä metrolla keskustaan. Krisu aamulla valitteli, et on vähän pää kipee, mut ei oo krapulaa. Metrossa Krisu oli vähän hiljanen.

P: Aateltiin, et se tarvii vaa kahvia.

E: Päästiin metrosta ja Krisu lähti hirveetä vauhtia kioskille.

P: Sit se huito siel jotai, että ”plastic bags”, katoitin et mitä ihmettä. Sit se oli sillee ”iha varmuuden vuoks muovipussi, ku tuli vähä paha olo metros”. Mäki aattelin, et se on nyt ihan varmuuden vuoks vaan, eikä siinä mitään. Sit mentii rullaportaita ja katoitin taakse, nii Krisu oksensi siel pussiin. Vastaaan tuli äiti, jolla oli rattaat. Se äiti oli sillee et hyi helvetti. No sit pussi oli täynnä oksennusta ja Krisu vei sen roskiin. Sen jälkeen sillä oli parempi olo.

J: Sit haettii auto ja lähettii outlettiä.

P: Ajettiin Genovaan. Aika sellanen Hervanta-tyylinen mesta. Koko ajan ooteltiin, hienoo näkymää merelle. Siinä oli vaan koko ajan matalia kerrostaloja edessä.

E: Mä meinasin paskoo siinä matkalla! Pidin kiinni siitä autosta ja mua pelotti.

P: Mul oli vähän formulafiilikset siinä. Tie mutkitteli siellä, mutta kyl me siitä selvittiin.

J: Se paikka haisi! Se oli ihan keskustassa ja kaikki hienot kuvat netissä on sieltä, mutta oli ihan kammotus oikeesti.

P: Ajettiin vähän matkaa pois keskustasta. Sieltä saatiin hyvät ig-kuvat kaikille. Se oli idyllinen paikka. Käytiin siellä syömäs ja lähettii takas Milanoon.

10.9. tiistai: Kotiin.

P: Herättii ja luovutettii kämppä. Palautettii auto.

J: Sit käyti hienolla talolla ja näytettii pojille Alvar Aallon aukio.

E: Siellä ei ollu mitään! Sit me mentii syömään ja sain paha ruokaa.

P: Syötiin siin ilosena, Ellis söi surullisena.

Sitten lentokoneeseen.

E: Mä olin peloissani ja sit mä kellotin ne viinit [lentokoneessa]. Maininnan arvoista on se, kun päästiin Helsinki-Vantaalle ja Petri näki Julian iskän ekaa kertaa, niin Petrin käytös muuttu!

P: Mä olin vaa sellanen ku mun pitäiski olla.

E: Matkan jälkeen mä olin sillee, et en halua enää ikinä nähä Petriä.

P: Hyvä, et me oli oma ohjelma päivisin.

J: Mentii mun porukoille yöks. Ellis sotki junan paluumatkalla.

P: Tultii Krisun kaverin taksilla Hervantaan.

Hienoa! Tuleeko vielä jotain mieleen reissusta?

P: Vikana päivänä radalla mentiin sinne pohjoispuolelle. Se rata oli sellasen metsän siimeksessä. Meillä oli Räikkönen ja Suomen liput messissä. Istuttiin juna-aseman ulkopuolelle ja siihen ilmestyi 15 suomalaista juomaan kaljaa meidän kaa. Kaikki muut paineli sisään ja suomalaiset jäi juomaa kaljaa!

J: Budjetti hieman venyi matkan aikana.

Oliko matka onnistunut?

J: Mielenterveys kärsi ja muutamat rakot jalassa.

E&P: Matka oli suurimmaks osaks onnistunut.

Viihtyikö Krisu?

P&J&E: Krisulla oli kivaa.

Lähtisittekö uudelleen tällä porukalla reissuun?

E&P&J: Ei. Ainakaan Milanoon. Italia on paska maa.

Ellis ja Kimi tunnelmissa

SAUNA- PÄHKINÄ

Kuinka monta sähkökiltalaista mahtuu Mikon seuraksi Bitwisen Kissasaunalle?

Vastaus: Vain yksi tapa ottaa selvää.